

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2025, č. j.: CPR-19616-2/ČJ-2025-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2025, č. j.: CPR-19616-2/ČJ-2025-930310-V230, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 27. 5. 2025, č. j.: KRPA-135684-18/ČJ-2025-000022-SV, kterým bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a byla

stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jeho tvrzením o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, kterou za něj podal jeho zaměstnavatel v Chorvatsku. Domníval se, že může cestovat do ČR. Žalovaná pracovala se sdělením, že žalobce aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním, z dané informace však nevyplývá, že o prodloužení zaměstnanecké karty nepožádal. V návaznosti na žalobcovo tvrzení žalovaná nepoložila konkrétní otázku chorvatské straně. Uložení správního vyhoštění by znamenalo zamítnutí jeho žádosti v Chorvatsku. Žalovaná se dále nedostatečně vypořádala s otázkou přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve vztahu k žalobcovo soukromému a rodinnému životu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje posouzení všech hledisek přiměřenosti jeho dopadů. Žalobce pobýval v ČR pouze týden, nedopustil se žádné trestné činnosti a domníval se, že je v zemi legálně. Vyhoštění v délce 18 měsíců je nepřiměřené a v rozporu se správní praxí v obdobných případech. Je také otázkou, zda nebylo vhodné překvalifikovat řízení na povinnost opustit území.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené i prvostupňové rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Tvrzená žádost o prodloužení zaměstnanecké karty v Chorvatsku nebyla podložena žádným dokumentem, a to ani po výzvě prvostupňového orgánu k doplnění odvolání. Z odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie, Informační odbor, vyplynulo, že žalobce není držitelem platného povolení k pobytu v Chorvatsku. Podaná žádost o prodloužení zaměstnanecké karty v jiném členském státu EU neopravňuje cizince k pobytu na území ČR a není povolením k pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu. Žalobce se na území ČR zdržoval bez oprávnění, nebylo zjištěno žádné rodinné zázemí a ani jiný závažný osobní nebo humanitární důvod. Žalobcem citovaná judikatura je nepřiléhavá, protože ve zmíněných případech se vyskytly mimořádné okolnosti. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, kvůli nimž by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 25. 4. 2025 byla provedena pobytová kontrola, během níž žalobce předložil vietnamský cestovní doklad a povolení k pobytu na území Chorvatska s platností do dne 25. 1. 2025 (úřední záznam ze dne 25. 4. 2025, č. j.: KRPA-135684-6/ČJ-2025-000022).
6. Dne 25. 4. 2025 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-135684-9/ČJ-2025-000022-SV).

7. Dne 25. 4. 2025 podal prvostupňový orgán žádost o zjištění informací k překračování hranic, č. j.: KRPA-135684-3/ČJ-2025-000022. Požádal o prověření, zda má žalobce platné oprávnění pobývat na území Chorvatska, popřípadě k jakému dni mu byl pobyt ukončen.
8. V rámci svého výsledku dne 25. 4. 2025, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-135684-10/ČJ-2025-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval dne 21. 5. 2024. Pobýval v Chorvatsku z pracovních důvodů po dobu přibližně 8 až 9 měsíců na základě chorvatského povolení k pobytu a působil jako X. Jeho zaměstnavatel podal žádost o prodloužení povolení k pobytu, a proto se domníval, že je na území ČR oprávněně. Do ČR přicestoval na týden na návštěvu. Potřeboval si vydělat ještě nějaké peníze a měl za to, že zde může pobývat díky podané žádosti. V ČR nesdílí domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU a neuvedl žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování.
9. Dne 28. 4. 2025 prvostupňový orgán obdržel informaci, č. j.: CPR-11426-225/ČJ-2025-930011, že žalobce měl v Chorvatsku platný pobyt od 26. 1. 2024 do 25. 1. 2025 a aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním.
10. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 27. 5. 2025, č. j.: KRPA-135684-18/ČJ-2025-000022-SV, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 18 měsíců; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 z.p.c.
11. Následně podal žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu blanketní odvolání, jež ani dodatečně neodůvodnil.
12. Dne 7. 7. 2025 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci konal jednání dne 25. 8. 2025, k němuž se nikdo nedostavil.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 z.p.c. *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce pobýval na území Chorvatska na základě chorvatské zaměstnanecké karty s platností do dne 25. 1. 2025. Během výsledku tvrdil, že jeho zaměstnavatel za něj podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce byl zajištěn dne 25. 4. 2025 na území

ČR a následně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, jelikož chorvatská strana poskytla informaci, že žalobce měl platný pobyt od 26. 1. 2024 do 25. 1. 2025 a aktuálně v Chorvatsku žádným pobytovým oprávněním nedisponuje. Mezi členskými státy EU platí v cizinecké oblasti zásada vzájemné důvěry (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j.: 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS).

18. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: *„Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).
19. Žalobce namítal, že jeho zaměstnavatel v Chorvatsku za něj podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, a proto se domníval, že v České republice pobývá legálně. Podle jeho názoru položil prvostupňový orgán chorvatské straně nepřesně formulovanou otázku v rámci žádosti o informace.
20. NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j.: 8 Azs 38/2015-41, uvedl, že: *„při rozhodování o správním vyhoštění není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j.: 9 As 54/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“*
21. Městský soud v Praze se v nedávné době rozhodoval v případě žalobkyně, která namítala, že žádost o prodloužení zaměstnanecké karty podal její manažer, a proto se domnívala, že v České republice pobývá legálně. V rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j.: 16 A 53/2024-25, konstatoval: *„Soud uvádí, že bylo na žalobkyni, aby své pobytové záležitosti řešila řádně a včas, taktéž bylo na ní, aby sledovala dostatečným způsobem vývoj svého pobytového oprávnění a řízení o žádosti o jeho prodloužení, a to tím spíše, pokud v ČR vykonávala práci masérky a bylo v jejím zájmu si tyto záležitosti dostatečně pohlídat. Žalobkyni nic nebránilo si za tímto účelem obstarat příslušné informace, kdy se mohla obrátit například na nynějšího právního zástupce. Pokud se žalobkyně rozhodla důvěřovat manažerovi salonu, že za ni potřebné dokumenty vyřídí, přijala tím na sebe riziko případného pochybení manažera, což se bohužel poté stalo. Bylo na žalobkyni, aby pověřila vyřizování svých záležitostí důvěryhodnou osobu, nebo aby průběh sledovala sama. V žalobě zmiňovaná subjektivní víra v legálnost pobytu je vzhledem k uvedenému diskutabilní, neboť je na cizinci, aby neměl pouze tuto víru a byl si včas vědom skutečného stavu. Co se týče skutečnosti, že měla žalobkyně v ČR dříve pobytové oprávnění, tato nebyla nijak rozporována, nicméně stejně jako v žalobě též tvrzené údajné subjektivní přesvědčení žalobkyně o legálnosti jejího pobytu nemůže nic změnit na tom, že žalobkyně objektivně porušila právní předpisy ČR.“*

22. Žalobce v rámci výsledku uvedl, že přicestoval do X. dne 21. 5. 2024 a následně většinu času, přibližně 8 až 9 měsíců, pobýval v Chorvatsku a pracoval jako X. Bylo mu vydáno povolení k pobytu od 27. 5. 2024 do 25. 1. 2025. Jeho společnost podala žádost o prodloužení příslušného povolení.
23. Soud podotýká, že mezi dnem 21. 5. 2024 a 25. 1. 2025 uplynula doba přibližně osmi měsíců, jak žalobce tvrdil. Zároveň během pohovoru při popisu svého pobytu v Chorvatsku uvedl, že pobýval v Chorvatsku 8 až 9 měsíců a pracoval tam jako X., což nenasvědčuje, že by v zaměstnání nadále pokračoval a pouze čekal na správní rozhodnutí. Prvostupňový orgán se žalobce nezeptal na dobu od 25. 1. 2025 do 25. 4. 2025, není proto zřejmé, kde se v uvedeném období zdržoval a pracoval, navzdory popsanému nedostatku však byl skutkový stav zjištěn dostatečně, protože prvostupňový orgán přijal žalobcova tvrzení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a požádal chorvatskou stranu o informace.
24. Pokud žalobcův zaměstnavatel požádal o prodloužení zaměstnanecké karty, bylo žalobcovou povinností sledovat stav jeho žádosti a zjišťovat si relevantní informace. Důvěrou v zaměstnavatele na sebe převzal odpovědnost za případné pochybení. Vnitřní psychický stav žalobce ve vztahu ke skutečností, které založily důvod pro uložení správního vyhoštění, není relevantní. Subjektivním přesvědčením o legálnosti pobytu na území ČR nelze omluvit porušení právních předpisů.
25. Prvostupňový orgán v rámci správního řízení požádal o prověření, zda má žalobce platné oprávnění pobývat na území Chorvatska, případně k jakému dni mu byl pobyt ukončen. Chorvatská strana obratem odeslala informaci, že žalobce aktuálně nedisponuje žádným pobytovým oprávněním v Chorvatsku a v minulosti měl platný pobyt od 26. 1. 2024 do 25. 1. 2025.
26. Soud považuje dotaz prvostupňového orgánu za správně a dostatečně konkrétně formulovaný, protože rozhodující byla existence platného oprávnění pobývat na území Chorvatska. Oprávnění skončilo dne 25. 1. 2025, a pokud žalobcův zaměstnavatel podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, bylo žalobcovou povinností aktivně se zajímat o průběh správního řízení. Jeho záležitost by nepochybně mohla být vyřízena během čtyř měsíců, než byl zajištěn. Chorvatská strana by do svého systému zaznamenala informaci, že byla zaměstnanecká karta prodloužena. Soud neshledal v postupu prvostupňového orgánu a ani ve formulaci jeho dotazu žádné pochybení. Pokud by samotné podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty mělo za následek legální pobyt, chorvatská strana by to na základě dotazu správního orgánu sdělila.
27. Podle žalobce se žalovaná nedostatečně vypořádala s otázkou přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Prvostupňový orgán však ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU, na území ČR se nezdržuje žádná osoba, ke které by měl vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči, nemá k ČR žádné vazby a nevlastní zde žádný majetek. Vietnam je pro něj bezpečnou zemí. Ve Vietnamu má X. a neuvedl žádnou překážku ve vycestování. Žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila a soud se s ním rovněž ztotožňuje. Žalobce neuvedl žádnou okolnost, kterou by správní orgány opomenuly a která by se týkala jeho soukromého a rodinného života.
28. Žalobce dále namítl, že nebyla posouzena všechna hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v právní větě k rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, uvedl: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území*

České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Prvostupňový orgán přihlédl k následujícím skutečnostem. Žalobce přicestoval do EU z pracovních důvodů a do ČR přijel na návštěvu. V ČR nemá doručovací adresu, nemá zde žádný majetek, nesdílí domácnost s občanem ČR ani jiného členského státu EU. Na území EU pobýval neoprávněně od 26. 1. 2025 do 25. 4. 2025, kdy byl zajištěn. K území ČR jej nevážou žádné sociální, kulturní ani ekonomické vazby. Je dospělý, schopný se o sebe postarat, není ve věku seniora a jeho zdravotní stav je dobrý. Soud proto považuje posouzení hledisek přiměřenosti dopadů rozhodnutí za zcela dostatečné. Správní orgány reflektovaly všechna relevantní tvrzení, která žalobce uvedl během správního řízení. Soud rovněž podotýká, že je rozhodující délka neoprávněného pobytu na území EU, nikoli pouze ČR.

29. Žalobce dále namítl, že vyhoštění v délce 18 měsíců je nepřiměřené a v rozporu se správní praxí v obdobných případech. Stanovení doby zákazu vstupu je však výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j.: 2 Azs 289/2017-31). Soud se proto zaměřil na veřejně dostupné rozsudky krajských soudů, které v letošním roce rozhodovaly ve věcech správního vyhoštění pouze podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c., a zjistil, že doba, po kterou nebyl umožněn vstup na území členských států EU, se pohybovala v rozmezí od 3 měsíců do 4 let. Ačkoli je doba jednoho roku zdaleka nejčastější a vyskytovala se v nadpoloviční většině případů, které soud dohledal (srov. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 3. 1. 2025, č. j.: 21 A 55/2024-16, ze dne 3. 1. 2025, č. j.: 21 A 53/2024-12, ze dne 23. 1. 2025, č. j.: 19 A 61/2024-23, ze dne 29. 1. 2025, č. j.: 20 A 60/2024-24, ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 2 A 8/2025-14, ze dne 15. 4. 2025, č. j.: 21 A 11/2025-15, ze dne 28. 4. 2025, č. j.: 16 A 11/2025-15, ze dne 15. 5. 2025, č. j.: 2 A 13/2025-30, ze dne 24. 6. 2025, č. j.: 2 A 23/2025-28, ze dne 25. 6. 2025, č. j.: 16 A 21/2025-32, ze dne 30. 6. 2025, č. j.: 21 A 21/2025-22, ze dne 3. 7. 2025, č. j.: 16 A 22/2025-13, a ze dne 14. 7. 2025, č. j.: 16 A 24/2025-17, usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j.: 53 A 1/2025-17, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 55 A 1/2025-24), správní orgány rovněž uložily dobu 3 měsíců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2025, č. j.: 20 A 56/2024-25), 6 měsíců (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2025, č. j.: 35 A 23/2024-37, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 21. 1. 2025, č. j.: 73 A 11/2024-25), 18 měsíců (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, č. j.: 19 A 58/2024-24), 2 let (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 2025, č. j.: 66 A 3/2025-25, rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2025, č. j.: 57 A 2/2025-27, a ze dne 26. 5. 2025, č. j.: 36 A 8/2025-26, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2025, č. j.: 16 A 19/2025-18) a 4 let (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2025, č. j.: 20 A 62/2024-29). Z uvedených údajů je možné vyvodit, že žalovaná a prvostupňový orgán nepřistoupily k nejčastější výměře doby, po kterou není umožněn vstup na území členských států EU, v žalobcově případě se však rozhodně nejednalo o exces. Druhou nejčastější dobou správního vyhoštění, kterou soud dohledal, byly dva roky. Správní orgán může pomocí správního uvážení reflektovat konkrétní okolnosti případu a délku nelegálního pobytu. Soud proto uzavírá, že správní vyhoštění v délce 18 měsíců, které bylo uloženo žalobci, odpovídá správní praxi ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c., resp. vzhledem k horní hranici sazby v délce pěti let se nejedná o vybočení z mezí správního uvážení ani o jeho zneužití.

30. K obecné námitce týkající se překvalifikování řízení na povinnost opustit území podle § 50a z.p.c. soud odkazuje na konstantní judikaturu NSS (vizte usnesení ze dne 29. 9. 2021, č. j.: 9 Azs 180/2021-33, a rozsudky ze dne 26. 11. 2020, č. j.: 7 Azs 108/2020-34, nebo ze dne 14. 4. 2020, č. j.: 3 Azs 254/2019-42). Rozhodnutí o neumožnění vstupu na území EU po dobu 18 měsíců nelze považovat za opatření, které by bylo v rozporu se správní praxí. Byly dány důvody pro uložení správního vyhoštění a žalovaná se nemohla odchýlit od přímé dikce zákona.
31. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. 8. 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort v. r.
samosoudce